

En etta i Uppsala

Kåseri Radio Uppland 7 nov 01

Det är inte lätt att få lägenhet i Uppsala om man är 20 år och förälskad. Det är som om dessa våra ungdomar, dessa embryon till det framtida makthavare förväntas bo hemma hos mor och far i en utvidgad pubertet till 25-årsåldern. Vi i vår familj vet nu hur svårt det är att finna något efter att i en vecka ha tittat på de olika erbjudandena. Vi måste konstatera att utbudet inte riktigt levde upp till förväntningarna.

T.ex. i förrgår.

Vi åkte till Lidners väg 35. Där skulle finnas en etta på 38 kvadrat för 215.000 SEK. Först studerade vi omgivningarna. Bra, mycket bra: tandläkare, vårdecentral, pizzeria och nära till bussen.

Så blev det dags för lägenheten, tre trappor upp. Hallen bestod av pinnar, och pinaler och sönderbrutna skåp och vi tänkte att det är väl någon konstnär som bott här och haft en liten verkstad i hallen. Men när vi sedan tittade in i själva ettan så insåg vi att den hade ägts av någon kamrat till **Christer Pettersson**. Där hade man supit sönder såväl badrum som parkettgolv och dessutom strött klorin där man kommit åt. Där man pinkat fanns avtryck på golvet och där den vinglige kissaren sökt stöd med händerna fanns stora blaffiga handavtryck i svart, grönt och ockra. På toan hade kranarna droppat och avsatt avlagringar som börjat byggas upp som stalagmiter. Samtliga lådhantag och garderober var utskruvade och bortburna till Vaksala torg där de sålts på lördag marknad.

För detta ville en solbränd Mäklare, just hemkommen från någon resa, ha 215.000. Som hittat, med tanke på att man säkerligen under den nerblodade parketten kunde, om man hade tur, hitta undagömt och bortglömt heroin och andra ämnen som kunde vara värda en hel del.

Först var vi molokna över att mäklare, etablerade mäklare hade mage att lura ut oss tvärs över hela stan för att titta på något så meningslöst. Egentligen skulle man be att få ersättning för resekostnaderna. Och för det meningslösa i situationen.

Anledningen till alltihop är ju att kommunen inte låter bygga billiga bostäder för ungdom. Mäklaren visste detta och tänkte väl att i dett kan man säkert kränga vad skit som helst. Sorgligt, sorgligt.

De tycks som kommunen helst vill locka hit välbärgade, villaboende familjer som betalar ymnigt med skatt, för villorna som krängs är minsann välskötta in i minst detalj. Att kränga en villa lika sketen som ettan vi tittade på skulle ge mäklaren dåligt rykte bland de rika och det skulle vara katastrofalt. Att få dåligt rykte bland de unga och mindre bemedlade spelar tydligen ingen roll tror de kanske.

Svarta voro våra bröst och svarta våra tankar.

Men när vi väl satt i bilen började vi skratta. Åt lägenheten, åt den stackars mäklarens tomma blick och åt de sociala erfarenheter som besöket skänkt oss.

Bostadsområdet var prktiskt och fyllt av goda människor. Det såg så vackert ut när ljusen strålade ur husen och snart är det jul.

Kanske kunde kommunen glädja våra ungdomar, 1982 års baby-boom, med 500 välbyggda ettor som rejält skulle ändra mäklarnas lättsinne.